

Sygn. akt I C 179/16

PROTOKÓŁ

Na rozprawie dnia 11 maja 2016 roku nikt się nie stawił, zawiadomienia doręczone prawidłowo.

Pozwany nie stawił się mimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień – ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący: Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ewa Kosior
Protokolant:	st. sekr. sądowy Zenona Głaszczka

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r. w Otwocku

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

I. zasądza od M. M. na rzecz (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. 1687,90 zł (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt siedem złotych i dziewięćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 26 listopada 2015 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 480 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w punkcie I. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 179/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 listopada 2015r. (...) Sp. z o.o. S.K.A z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na swą rzecz od pozwanego M. M. kwoty 1976,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 1940,95 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, 35,47 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty (k.1-4, k.11-14).

Pozwany M. M. pomimo prawidłowego zawiadomienia nie stawiła się na rozprawie ani też nie zajął stanowiska, co do żądania pozwu w żadnym piśmie procesowym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 września 2009 M. M. dokonał zakupu towarów w salonie sprzedaży (...) Sp. z o.o. (...) Spółka Komandytowa z siedzibą w W. na łączną kwotę 1687,90 zł brutto. Jednocześnie M. M. za pośrednictwem wyżej wskazanej spółki zawarł z bankiem (...) S.A. w G. umowę kredytu na zakup tych towarów w oparciu o kartę kredytową (...) Bank numer (...). Zgodnie z treścią umowy kwota 1687,90 zł miała być spłacana w 20 miesięcznych ratach, przy prowizji wynoszącej 0,00 zł oraz odsetkach w wysokości 0,00 % w skali roku.

(wniosek i umowa o kartę kredytową G. M. Bank numer (...) k.15-21, potwierdzenie wykonania transakcji k.22, wniosek o sfinansowanie k.23)

M. M. nie wywiązywał się z umowy nie dokonując spłat rat w związku z czym umowa została wypowiedziana. Następnie w dniu 28 sierpnia 2015r. Bank (...) S.A. w G. – następca prawny (...) Bank S.A. w G. zawarł z (...) Sp. z o.o. S.K.A z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której powód nabył wierzytelność względem M. M. z tytułu zawartej z bankiem (...) S.A. w G. umowy kredytu na zakup towarów w oparciu o kartę kredytową (...) Bank numer (...). W załączniku do umowy wskazano, iż wierzytelność obejmuje kwotę 1818,16 zł z tytułu kapitału, 464,29 zł z tytułu odsetek umownych, 133,79 zł tytułem innych kosztów.

(umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2015r. wraz załącznikiem k.24-38, oświadczenie Banku k.40 odpis z KRS k.44-76)

Pismem z dnia 08 września 2015r. (...) Bank S.A. w G. zawiadomił M. M. o zbyciu wierzytelności oraz wezwał go do zapłaty kwoty 2419,83 zł. Analogiczne pismo tego samego dnia wysłał (...) Sp. z o.o. S.K.A z siedzibą w W.

(pisma z dnia 08 września 2015r. k.41-43)

Ustalony stan faktyczny Sąd oparł o wskazane w jego poszczególnych częściach wiarygodne dowody z dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w niniejszej sprawie zaistniały wszystkie przesłanki wydania wyroku zaocznego opisane w art. 339 § 1 k.p.c. – to jest pozwany pomimo prawidłowego zawiadomienia nie stawił się na rozprawie, nie składając również wyjaśnień i nie zajmując stanowiska co do żądania pozwu.

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c. w przypadku wydania wyroku zaocznego Sąd przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie przytoczone przez powoda w pozwie okoliczności, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego obejmującego złożone przez niego dokumenty budzą uzasadnione wątpliwości.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012 r., V ACz 810/12, LEX nr 1223197). Ciężar udowodnienia faktów istotnych z punktu widzenia wymagań regulacji z art. 509 k.c., w tym i dotyczących zarówno istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem, spoczywał na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

W tym miejscu podkreślenia wymaga, iż w obecnym kształcie procesu cywilnego bardzo mocno podkreśla się jego kontradyktoryjny charakter, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne, co z kolei

jest potwierdzeniem reguły art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. ma charakter generalny, jednak podkreślić należy, iż ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym wiąże się z obowiązkiem twierdzenia i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być, stosownie do art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu. Wynika stąd, iż powód musi udowodnić fakty tworzące jego prawo, a pozwany fakty, które przeszkodziły powstaniu prawa powoda lub je zniweczyły.

Podkreślić należy, iż zasady art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. Zaznaczyć należy, iż nie jest rzeczą sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń, co wyraźnie zaznaczył Sąd Najwyższy w wyroku z 17 grudnia 1996 r. (OSN z 1997 r., poz. 76). Zasadnicza rola Sądu sprowadza się do prawnej i faktycznej oceny materiału dowodowego przedstawionego przez strony. Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa powinien korzystać nader ostrożnie, tak by swoim działaniem nie wspierać żadnej ze stron procesu, a w szczególności nie działać na rzecz strony.

W ocenie Sądu w świetle złożonych dokumentów nie budziło wątpliwości zawarcie przez pozwanego umowy na kredyt na zakup towarów w oparciu o kartę kredytową (...) Bank numer (...) oraz nabycie wierzytelności z tego tytułu przez powoda.

Sąd natomiast uznał iż powód wykazał zasadność powództwa jedynie do kwoty 1687,90 zł Kwota ta bowiem znajduje uzasadnienie w złożonej umowie, wniosku o finansowanie (k.23) oraz potwierdzeniu transakcji (k.22). Należy podkreślić iż dokumenty te wyraźnie wskazywały iż od pozwanego nie była należna prowizja od zawartej umowy jak również, że oprocentowanie udzielonego kredytu wynosi 0%. Wskazane przez powoda w uzasadnieniu pozwu, załączniku do umowy cesji, oraz wezwaniach do zapłaty, odsetki umowne jak również dodatkowe koszty nie znajdowały podstawy w zawartej z pierwotnym wierzycielem umowie. Powód nie wykazał na jakiej podstawie były one naliczane od jakich kwot oraz w jakim terminie. Sąd zatem uznając iż w tym zakresie strona powodowa nie wywiązała się z nałożonych art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciężarów procesowych i oddalił powództwo ponad kwotę 1687,90 zł.

Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda od wyżej wskazanej kwoty odsetki ustawowe od dnia 26 listopada 2015 r. do dnia zapłaty.

Sąd stosownie do treści art. 333 § 1 pkt. 3 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności pkt. I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., mając na uwadze iż powództwo zostało częściowo oddalone. Z tych względów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 480,- zł częściowego zwrotu kosztów procesu.